KOSTNICKÉ JISKRY
Evangelický týdeník

2/2018

17. ledna 2018 ✦ ročník 103 ✦ cena: 13 Kč

Příští číslo vyjde 24. ledna 2018

Z obsahu

* *Koruna života*
* *Ježíš se modlí za všechny věřící*

Poselství k poslední neděli po Zjevení Páně

SLÁVA A SLABOST APOŠTOLŮ
2 K 4,6–10

Apoštol Pavel čtenářům listu nabízí pohled na to, co pro něj a Kristovy vyznavače znamená nová smlouva. Smlouva již není na kameni, ale je v Duchu. Jestliže obsahem první smlouvy byla služba Bohu jako největší radost člověka, který tuto smlouvu uzavřel, obsahem staronové smlouvy, kterou se Ježíšovi následovníci mají řídit, je služba lidem.

Možná, že si někdo řekne služba jako služba. Nenosí se to, hrozí vyhoření, pocit marnosti a ztráta identity. Pavel překvapivě vyznává, že jeho zápal pro Boží smlouvu - službu - má garanta, který svou mocí ze služby dělá nesmírné dobrodružství. Navíc ve smlouvě s Bohem a ve službě nalézá člověk vlastní identitu.

Jak k tomu dochází. *Bůh, který řekl ‚ze tmy ať je světlo', osvítil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově.* Jakoby svědek víry Pavel říkal, co se zjevilo v životě a smrti Ježíše z Nazaretu je světlem, které nás provází od počátku světa. Světlo, které ozařuje vše a tím věcem dává čitelný tvar. Toto čitelné světlo již není někde mimo nás, někde pohozené stranou, ale proniká do vnitřku člověka. Proniká k srdci a do srdce, tedy tam, kde je centrum veškerého lidského dění.

To světlo není samoúčelným světlem. Nesvítí na cokoli, ale na tvář Kristovu. Jakoby Pavel říkal: to světlo vám má pomoci, abyste ve tváři Kristově – pravém obrazu lidství – tedy nikoli jenom ve zbožném a mravním apelu staré smlouvy, nalezli tajemství oběti, utrpení a zmrtvýchvstání.

Když tohle člověk objeví, jest mu dán poklad. Dalo by se říci, že toto přináší nesmírnou moc Boží. To je ale jedna půle pravdy. Druhá půle pravdy je pravý opak tohoto. Jedná se o chatrnost nás samých – my jsme ty hliněné nádoby, které toto světlo nosí a někdy přes stěny této nádoby není vidět. Nevlastníme je, ani s ní nemůžeme libovolně zacházet.

Možná, že někdo řekne k čemu je taková moc. Když ji nemůžu použít ke svému prospěchu. *Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahnáni do úzkých...* Ano, když se nám stane, že nastoupíme cestu služby, když si říkáme, že to nevydržíme, přichází něco, co nás právě dělá nepřemožitelnými. Přichází Boží moc, která dává našim rukám vytrvalost, našim srdcím pokoj. Je to moc, která z naší bezmoci a chatrnosti činí nikoli slávu naši, ale toho, jenž nám dal sílu stát se Božími dětmi.

Eva Šormová
kazatelka Ochranovského sboru
při ČCE v Praze

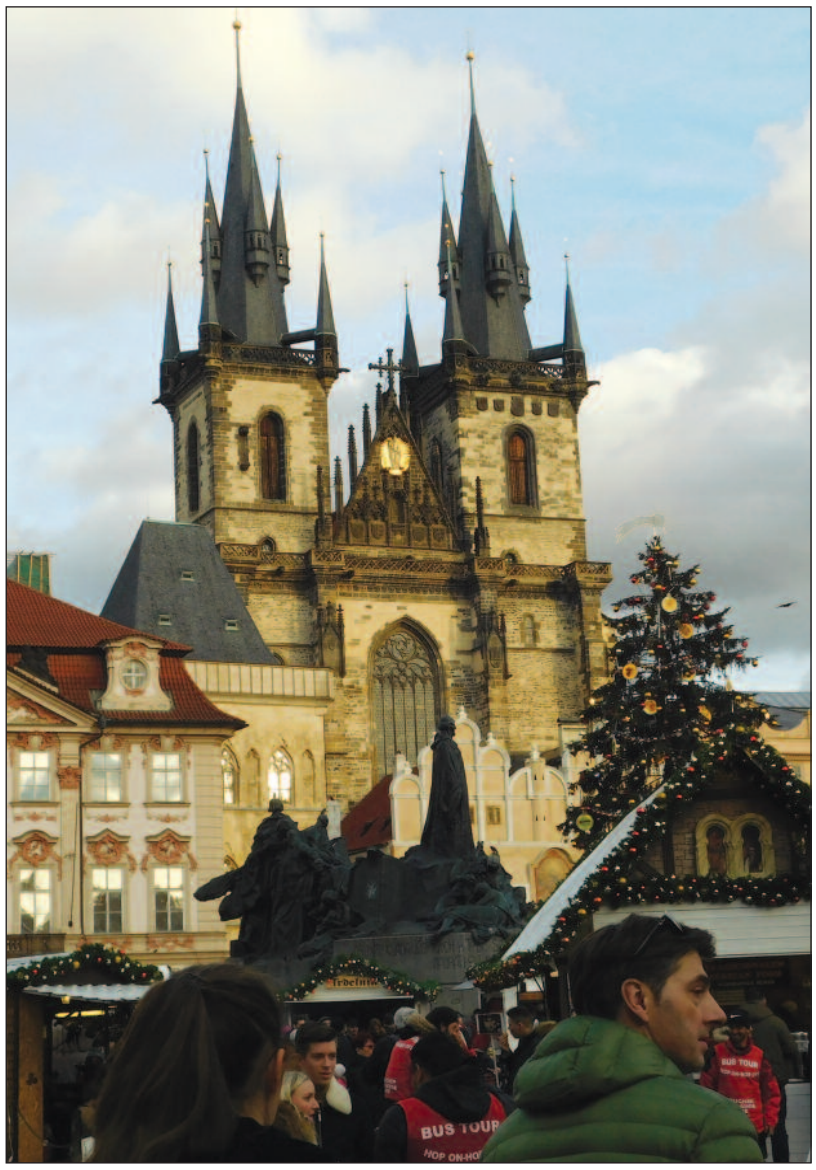

Zlatý kalich z průčelí pražského Týnského chrámu opět zmizel. (viz str.4)

Jednota církve

Ef 4,1–6

Jeden je Pán, jedna víra, jeden křest. Pokud se k tomu křesťané pokoušeli přidat ještě něco dalšího, snadno se stávala z jednoty totalita. Vnějšně byla naše země nábožensky nejjednotnější v době temna. Chtěli bychom se k tehdejším způsobům vrátit? *Jednotu Ducha*, kterou mají křesťané zachovat, nepodmiňuje jednotná organizace, ale *láska a pokoj*. Církev je kompaktnější ve stovkách vzájemně se respektujících denominací než jako jeden institucní celek držený pohromadě kletbami a žaláři. Totalita je přitom životu stejně nepřátelská jako chaos. Má jen opačné předznamenání. Skutečná jednota je výrazem odpovědnosti ve svobodě. Pro křesťanskou církev je tento druh jednoty od počátku příznačný. Jiné důrazy zastává Pavel, jiné Petr, jiné Jakub, jiné Jan. Přesto se však *v lásce snášejí a jsou spojeni svazkem pokoje*.

Církev je Božím dílem. Ty, kteří ji tvoří, si Hospodin podle apoštola "již před stvořením světa vyvolil, aby byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří." Legitimní součástí křesťanské církve je každé lidské společenství, které se dává tvárnit Otcem, Synem a Duchem svatým. Všichni pokřtění, kteří se hlásí k těmto třem božím osobám, tvoří jednotu. Spojuje je *týž Duch* a nese *táž naděje*. Ze spánku je probudilo stejné povolání, před nimi leží stejný cíl. Každý, kdo má za sebou ve své vyznavačské přítomnosti tuto minulost a směřuje ke Kristem zaslíbené budoucnosti, se - bez ohledu na jméno firmy, pod jejíž hlavičkou tak činí - stává nezpochybnitelným spolupracovníkem na Božím díle. Je součástí Božího vyvoleného lidu a tento statut mu nikdo nevezme.

Bibličtí pisatelé často konstatují určitou skutečnost a vzápětí nás vybídnou, abychom o ni *usilovali*. To není protimluv. O uchování reality je třeba vždycky usilovat! Cožpak jsme se nikdy nesetkali s člověkem, který si navenek uchovává lidské rysy a přesto se chová jako zvíře; s křesťanem, který mluví zbožně a přesto jedná jako pohan? Co bylo

Dokončení na str. 2

AKTUALITA: Z BOHOSLUŽBY K 98. VÝROČÍ VZNIKU CÍRKVE ČS. HUSITSKÉ

Bohoslužbou, kterou vedl patriarcha Tomáš Butta s biskupským sborem, v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze si 6. ledna připomněla Církev československá husitská 98. výročí svého vzniku. Kázáním posloužil pražský biskup David Tonzar, který připomněl, že smyslem založení nové církve bylo mj. i to, že po první světové válce mnoho lidí odpadlo od víry a tato denominace vyznávající svobodu svědomí jim chtěla umožnit návrat ke Kristu. Při slavnostní bohoslužbě se představili nový studentský duchovní Tomáš Novák a církevní kantor Zdeněk Kovalčík. V závěru připojila přání ministryně obrany Karla Šlechtová a shromáždění pozdravil i předseda Ekumenické rady církví Daniel Ženatý, který jako synodní senior Českobratrské církve evangelické upozornil na letošní 100. výročí své církve.

(hb)

Jméno, které miluji

„Je meno, ktoré mám tak rád, čo o ňom stále spievam, Ono mi zvučí na perách, aj keď sa modlievam. To Meno láskou znie stále a rozpráva o láske, o krvi, ktorá očistí a hriechu pozbaví. V tom Meně nový život mám, to Meno pokoj dáva. Do slávy večnej poháňľam, moj Pán ma tam čaká. Ľúbim JEŽIŠA, ľúbim JEŽIŠA, ľúbim JEŽIŠA, veď za mňa život dal." **Je to jedna z písní, kterou si často opakuji, protože vyjadřuje to, co prožívám. Kvalitních písní, které oslavují jméno Ježíš, je jistě hodně. A Pán Ježíš je hoden toho, abych ho každý den velebil, vždyť mne zahrnuje stále svou milostí a požehnáním. Také následující píseň patří k mým oblíbeným písním.** ***„Ježíš, nejkrásnější ze všech jmen, Ježíš, slyší hlas můj každý den, ó Ježíš, mne v mém pádu pozvedá, ó Ježíš, krásné jméno má. Ježíš, přijde brzy jako Král, Ježíš, přines lásku na zem k nám, ó Ježíš, Jemu chválu zazpívám, ó Ježíš, krásné jméno má."*** **Ještě jednu píseň připomenu, kterou jsem už v mládí často velmi rád zpíval v polském jazyce.** ***„Imię Jezus wiecznie świeże, zniszczyć go nie może czas. Więc Jezusa imieniowi niechaj śpiewa każdy z nas. W tym imieniu żywot wieczny, wolność błoga z rajskich stron, w nim swą miłość niewymowną wszystkim nam objawił On."***

Jak jsem vděčný, že smím od mládí poznávat veliké tajemství „Jména Ježíš". Jméno Ježíš znamená „Hospodin je spása." To jméno si nevymysleli lidé, ale bylo přineseno z nebe andělem, který je oznámil Marii i Josefovi. Je to jméno, které dal svému Synu sám nebeský Otec. Apoštol Pavel to vyjádřil v dopise křesťanům ve Filipis. ***„Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus je Pán."*** **F 2,9-11. Rád klekám před Pánem Ježíšem každý den a velebím to vzácné jméno, protože je to jméno mého skvělého Spasitele a spolehlivého Průvodce na cestě života. Rád vyznávám s apoštolem Pavlem:** ***„To, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všecko."*** **F 3,8.**

I apoštol Petr to vyjádřil velmi výstižně, když byl vyslýchán před židovskou radou. ***„Ježíš je ten kámen, který jste vy, stavitelé odmítli, ale on se stal kamenem úhelným. V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni."*** **Sk 4,11.12. Velebím Pána Ježíše, že v něm a v jeho jménu je i moje spasení. Jak jsem**

Dokončení na str. 2

Z církví doma i ve světě

Výzvy církve pro rok 2018: Nedostatečná formace křesťanů či posedlost osobní autonomií

Jaké jsou výzvy, kterým budou čelit křesťané v roce 2018, a jakých příležitostí by se měla církev v novém roce chopit? I na tyto otázky se snažili odpovědět lídři americké evangelikální organizace Gospel Coalition v článku zveřejněném minulý týden.

Za hlavní výzvy pro následující rok označili prohloubení sekularismu, ohrožení náboženské svobody a rostoucí kulturní nepřátelství vůči biblickému křesťanství. Znepokojivější problémy však dle jejich názoru číhají uvnitř samotné církve: Hřích, rozdělení církve, nedostatečná formace křesťanů, krize evangelikální identity a další.

Don Carson, prezident organizace, profesor a autor několika knih, uvedl, že součástí nebezpečného modlářství našeho věku, přinejmenším v západní kultuře, je posedlost osobní autonomií.„Tvrdíme, že je naše svaté právo zvolit si svou vlastní identitu, morálku, vlastní pravdu; bez větší odpovědnosti, jen abychom měli pravdu sami před sebou. Není divu, že se to projevuje chamtivostí, sexuální agresivitou a morálním zmatkem spolu s filosofickým materialismem," vysvětlil.

Lídři dále varovali před nedostatečnou formací křesťanů a poukázali na biblickou negramotnost věřících, kteří jsou podle nich více teologicky formováni médii než Biblí. Za příležitosti církve naopak označili evangelizaci, společenství a jednotu, biblickou gramotnost, formaci a trénink křesťanů. Církev by též měla být prorockým hlasem s centrem v evangeliu. „Evangelium přináší uzdravení a naději do světa strachu. Také konfrontuje každý idol a vyzývá všechny k učednictví, které něco stojí. Evangelium Ježíše Krista dává útěchu (Matouš 11, 29-30), ale nezaslibuje nám pohodlí (Mt 16,24)," uvedla Gospel Coalion.

www.krestandnes.cz

Na seznam Spojených států přibyla řada zemí porušujících náboženskou svobodu

Americká vláda změnila na konci prosince klasifikaci celkem 11 zemí v oblasti dodržování náboženských svobod. Deset států včetně Číny, Saúdské Arábie, Barmy či Íránu opětovně získalo označení "států se znepokojivou situací" podle amerického zákona o dodržování náboženských svobod ve světě. Na základě legislativy schválené v roce 1998 má vláda Spojených států prosazovat svobodu vyznání jako součást své zahraniční politiky.

"Ochrana náboženských svobod je naprosto zásadní pro udržení míru, stability a prosperity. Cílem těchto označení je zlepšit úctu k náboženské svobodě v těchto zemích," uvedlo americké ministerstvo zahraničí, které mezi země vážně porušující náboženské svobody zařadilo i Pákistán. Teprve před několika dny přitom vztahy obou zemí zkomplikovalo prohlášení Washingtonu, podle kterého Pákistán poskytuje útočiště teroristům. Americká vláda kvůli údajně laxnímu přístupu znovu pozastavila vojenskou pomoc Pákistánu v objemu 255 milionů dolarů (5,4 miliardy Kč). Bílý dům následně uvedl, že připravuje vůči Pákistánu další kroky.

podle ČTK

Příští setkání Taizé bude v Madridu

V Basileji skončilo 4. ledna setkání mladých organizované Komunitou z Taizé. Přítomnost křesťanů různých vyznání i poselství, které jim adresovali představitelé největších církví, ukazují, že jde o univerzální událost, sjednocující v modlitbě všechny evropské křesťany. Tématem setkání byla nevyčerpatelná radost evangelia. Bratr Alois k tomu podotkl: „Je nicméně velmi důležité, abychom měli na paměti, že pravou radostí evangelia není útěk od velkých problémů, které prožíváme. Naopak, evangelijní radost otevírá naše oči, abychom se těmto věcem dokázali postavit, abychom sami vstupovali do těžkých situací a podle svých možností do nich přinášeli pokoj... Říkal jsem mladým, že dokonce i do situací, které jsou poznamenané velkými problémy, můžeme vždy vnášet důvěru, důvěru a evangelijní naději."

Příští novoroční setkání mladých organizované bratry z Taizé bude probíhat v Madridu. Ve videoposelství za tuto volbu poděkoval tamní arcibiskup: „Především děkuji mladým lidem za společné putování ve víře. Církev musí žít v jednotě, aby vydávala svědectví o Ježíši Kristu," řekl kardinál Osoro. Ujistil také o tom, že místní církev se aktivně zapojí do příprav setkání. Pomoc deklarovali také občanští představitelé.

(red podle RaVat)

Jméno, které miluji

Dokončení ze str. 1

vděčný, že s Pánem Ježíšem smím kráčet každý den – celý život, už od svého mládí. Je skutečně věrným Průvodcem a nikdy mě v životě nezklamal.

Ještě chci připomenout slova Pána Ježíše, která on sám řekl o svém jménu. „A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu. Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním." Jan 14,13-14. Pán Ježíš řekl tato slova svým učedníkům a oni se mnohokrát přesvědčili, že ta slova Mistra pro ně platí. Přemýšlel jsem, zda ta slova platí i pro nás, kteří Pána Ježíše následujeme v současném světě. S velikou vděčností konstatuji, že mne Pán Ježíš už mnohokrát vyslyšel, když jsem ho prosil v Jeho Jménu. Je to zaslíbení pro každého křesťana, který Pána Ježíše přijal jako svého Spasitele a Pána a žije s ním. „Miluji tě vroucně, Boží Synu, miluji tě, Spasiteli náš. Tys na kříži sňal ze mne mou vinu, dík, že pro mne v nebi místo máš."

Stanislav Kaczmarczyk

Jednota církve

Ef 4,1–6

Dokončení ze str. 1

Bohem založeno, to máme *usilovně hledět zachovávat!* Máme držet stav založený a definovaný apoštolským zvěstováním: *Jeden je Pán, jedna víra, jeden křest.* Nemáme ztratit ze zřetele, kým jsme a kým máme zůstat. Církev se trhá tam, kde přestáváme mít jednoho Pána, kde ulpíváme na tom, co apoštolé neučili, kde pokládáme jen svůj křest za jediný pravý. Takové způsoby nejsou ve shodě s povoláním, kterého se nám dostalo.

Rozčlenění křesťanské církve na různé instituční celky jistě působí praktické komplikace. Místo jednoho kostela stojí v obci čtyři, místo univerzálního zpěvníku má každá denominace svůj vlastní. Tragické ovšem je, když některý z těchto institučních celků nerespektuje legitimitu toho druhého a přetahuje z něj lidi jako do jediné pravé církve k sobě. Tady ustává veškerá komunikace a vzájemné vztahy naplní nedůvěra. Toto jednání se přitom nezřídka schovává za slovo "ekumena". Kdo apeluje na to, *"aby všichni jedno byli"*, ten si onu jednotu málokdy představuje tak, že se důrazy, které zastává, přetaví v jiné. Předpokládá pravý opak – druzí se přizpůsobí tomu, co je blízké jemu. Ale *"svatá církev obecná"* není ani Římskokatolická ani Evangelická, nýbrž Kristova.

Odlišné projevy a důrazy neznamenají, že spolu křesťané netvoří jedno tělo a nejsou neseni jedním Duchem. Naplňuje-li jejich srdce Kristovo evangelium, jsou v jednotě. Ne v sociologické, ale v eschatologické, tedy v té jediné pravé, k níž byli povoláni. Je komické, když velkolepé ekumenické vize vykreslují lidé, kteří nevyjdou ani se svými nejbližšími. Jednota, o níž apoštol mluví, se přitom týká zejména toho nejužšího prostoru – mé rodiny, mého sboru, mé církve. Jsme-li *jedno tělo a jeden Duch*, máme-li *jednu naději*, musí se to odrážet v našich vztazích! Vyznáváme-li *jednoho Pána, jednu víru, jeden křest*, nemůžeme se nad sebe povyšovat a jednat spolu nečestně. Přiměřený je jen vzájemný respekt plynoucí z vědomí, že ti ze sousedního kostela jsou součástí svaté církve obecné stejně jako my.

Víra v trojjediného Boha se podle apoštola pojí se *skromností, tichostí a trpělivostí*. Tyto projevy dokládají její pravost. K herezi nedochází pouze na poli dogmatiky, ale i na poli etiky. Jednotu církve lze udržet jen tam, kde vedle vyznávání jednoho Pána, jedné víry a jednoho křtu, žijeme *lidsky ohleduplný život*. To je praktická *rovina povolání, kterého se nám dostalo*. Jako křesťané ovlivnění různými tradicemi vidíme různé věci různě. *Skromnost, tichost a trpělivost* však působí, že se ve své názorové rozmanitosti nezatracujeme, ale jednáme spolu s úctou jako se sobě rovnými. Vzkříšený Pán, jemuž jdeme z pozice svých tradic vstříc, nás přivádí k Bohu i k sobě navzájem. Žít z jeho evangelia je nejbezpečnější zárukou jednoty křesťanské církve.

Emanuel Vejnar

Svět potřebuje vnitřní svobodu

Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním.

Římanům 8,26

Milé společenství, byl to akt osvobození, když dnes před 500 lety augustiniánský mnich Martin Luther zde ve Wittenbergu, snad jen několik metrů odsud, zveřejnil na dveřích kostela svých 95 tezí. Pro něj to byl akt osobního osvobození od strachu z Boha, který žádá více, než může člověk splnit. Akt vysvobození z tlaku muset si spásu zasloužit.

Byl to také akt osvobození pro církev. Bylo to volání, aby se jeho katolická církev probudila k náboženské obnově. Luther nechtěl založit novou církev, nýbrž chtěl volat církev Ježíše Krista zpět k jejímu Pánu.

A byl to ovšem i akt osvobození pro svět. Že na místo diktátu moci a peněz nastupuje nová svoboda, jež se projevuje láskou.

Přít se s Bohem i se světem a být osvobozen z hlubokého zoufalství – pro Martina Luthera tato slova z Pavlova dopisu Římanům měla velmi konkrétní osobní význam: „Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním." Tak jsme to slyšeli.

A nyní my sedíme zde o 500 let později v zemi, která rovněž zápasí sama se sebou. V zemi, která je tak požehnaná jako nikdy dřív. V zemi, která ukázala ohromující míru empatie. V zemi, která vynaložila mnohé úsilí, včetně morálního úsilí. A zároveň jsme v zemi, v níž se leckteří cítí být morálně přetíženi. V zemi, kde lidé mají strach, že přijdou o svůj navyklý svět, o své jistoty. V zemi, která prahne po domově, po vlasti.

V zemi, která právě proto všechno tak naléhavě potřebuje reformační poselství o ospravedlnění pouhou milostí!

Této zemi nepomohou ani horní hranice podpory pro lidi v nouzi, ani morální hesla o výdrži. Tím, co potřebuje tato země, je nová vnitřní svoboda. Tím, co potřebuje tato země, je síla, která přemůže strach a posílí lásku. Tím, co potřebuje tato země je Duch, který přijde na pomoc naši slabosti. Tím, co potřebuje tato země, je ospravedlnění pouze z víry, nikoliv ze skutků.

Odkud se vezme nová vnitřní svoboda a nová naděje pro tuto zemi se vší její rozrůzněností na poli životních konceptů a orientačních zdrojů? My křesťané jsme i dnes početní a poselství o odpuštění a lásce, které nás nese, může i dnes spoluutvářet naši společnost. V uplynulém roce jsme se nebývalou měrou věnovali sami sobě. Při pohledu na Martina Luthera nechceme uctívat hrdinu. Před svými židovskými bratry a sestrami jsme vyjádřili svůj stud za štvavé řeči Martina Luthera proti židům a prosili jsme o odpuštění. Pojmenovali jsme i netoleranci vůči křtěncům a jiným tehdy pronásledovaným skupinám. Jako vinu jsme vyznali znevažování ostatních křesťanských konfesí a prosili jsme o odpuštění. A také jsme hlasitě řekli, co na druhých máme dnes rádi.

Nově jsme porozuměli, že Kristus není rozdělen, a proto ani jeho církev nesmí dlouho zůstat rozdělena. Nikdo ať si nemyslí, že se necháme odradit od cesty k viditelné jednotě v usmířené rozdílnosti. Nezdary nám nezabrání, abychom dál šli touto cestou. Svému bratru v Kristu kardinálu Reinhardu Marxovi a všem, kdo se spolu s ním zasazují o křesťanskou jednotu, děkuji za veškerou odvahu, za všechnu bratrskou a sesterskou sounáležitost, za všechno přátelství. A v den 500. výročí reformace volám z Wittenbergu na papeže v Římě: Milý papeži Františku, bratře v Kristu, srdečně ti děkujeme za tvé svědectví o lásce a milosrdenství, které je i pro nás protestanty svědectvím o Kristu. Děkujeme ti za vše, čím názorně symbolizuješ usmíření mezi církvemi. A až jednou přijdeš sem do Wittenbergu, pak my tebe – půl tisíce let po spálení klatební buly – uvítáme z celého srdce! Chceme mluvit s Kristem a pak odvážně jít kupředu. Spoléháme na to, že Duch přichází na pomoc naší slabosti.

Svět tak naléhavě potřebuje společné svědectví o Kristu! Svědectví, které jako církve můžeme vydat, však není vtíravým svědectvím. I církev je nastálo prosící církví. Nemůže chytračit. Zápasí a sténá na straně lidí tohoto světa a prosí o Božího Ducha a o orientaci. A o Boží sílu a Boží požehnání. I my napomáhejme tomu, aby naše země pocítila, jak je požehnaná a aby získala novou naději.

Názory, které patří k základnímu reformačnímu přesvědčení, jsou stejně jako tehdy i dnes požehnaným zdrojem síly pro životaschopnou společnost.

Ústředním přesvědčením víry je život z pouhé milosti. Což znamená vědomí o nekonečné hodnotě každého člověka. Každý člověk je stvořen k Božímu obrazu. Nikdo si nemusí svou důstojnost teprve zasloužit. Důstojnost nevzniká hospodářským výkonem. Ovšem ani mravní bezúhonností. Důstojnost je nedotknutelná. Naše síla jako země nespočívá v tom, že se naše děti již ve školce vytrénují pro globalizaci, nýbrž v tom, že děti hluboko v duši pocítí, jak cenní jsou jeden každý a jedna každá z nich.

Pro další z jistot víry užívali reformátoři staré slovo „pokání". První z 95 tezí je téze o pokání: *„Když náš Pán a mistr Ježíš Kristus řekl: ‚Čiňte pokání', chtěl, aby celý život věřícího byl pokáním."* Tato slova vyzývají k usebrání, k zamyšlení na sebou a k odstupu od sebe sama. To vše prospívá nejen kterémukoli jednotlivci, nýbrž i celé zemi. Jdeme vůbec správným směrem? Co se s námi děje, když v internetu na sebe bez zábran navzájem lijeme nenávist a posměch? Jaké máme pojetí politické debaty, když vidíme jen třísku v oku druhých lidí, a trám ve vlastním oku nepozorujeme? Kde jsou slepé skvrny v našem sebepojetí, když se vidíme jako zem, která prokazuje dobrodiní světu, ale už vůbec nevnímáme, že náš blahobyt byl vytvořen na úkor druhých? Prvními oběťmi námi způsobené klimatické změny jsou právě ti lidé, kteří k ní přispěli

Dokončení na str. 3

Přísný pán 2.

Pokračování z minulého čísla

Mámě sebrali za trest kbelík, hadr a koště, kteréžto výrobní prostředky sloužily ke zvelebování zmíněného zařízení kolektivní péče a druhotně přispívaly ke zvýšení životní úrovně naší rodiny.

Tatínek, vyznáním evangelík a povoláním instalatér, také nemohl tvrdit, že by jeho řemeslo mělo zlaté dno, zvláště když poznával, že praxe moc nepřeje šikovným rukám a poctivé mysli. Nechodil na melouchy, neokrádal, necpal se na dobré kšefty. Prostě byl neuvěřitelně slušný, což rodině dost škodilo. Nikdo mu však nic nevyčítal. Oba mí rodiče, ačkoliv v tu dobu zdánlivě bezmocní, věřili, že se Bůh postará o své Spravedlivé. Zdá se, že jejich víra byla vpravdě prorocká, třeba zkraje to vypadalo dost chmurně.

Školské úřady mě nekompromisně zařadily do ústavu pro tělesně postižené děti, který byl od mé rodné hroudy vzdálen tři hodiny jízdy vlakem. V neděli odpoledne taťka doprovodil mne i maminku k vlaku. Vracívala se nočním rychlíkem zpět domů, když mě předtím odevzdala ústavním zdem a personálu. V pátek za rozbřesku opět vyjížděla, aby si mne mohla na kočárku dovézt narvaným odpoledním vlakem domů. Jsem si skoro jist, že po tu dobu, kdy jsme takhle dojížděli, jezdil Přísný pán s námi. Pomáhal mamince vláčet nemohoucího synečka vlakem sem a tam se zapřením přímo heroickým.

I na mne hledíval a snad říkal: „Vydrž, synku, tohle dokážeš. Neplač, nevzpírej se, buď hodný a usmívej se na pana průvodčího, on pak jistě pomůže mamince při vystupování z vlaku. Nedělej to horší, než to máš. Co by řekli lidé, kdybys zlobil nebo byl protivný? Udělal bys ostudu sobě, mamince a nakonec i mně!“

Naštěstí se za poměrně krátký čas víra mých rodičů prakticky osvědčila. Tatínek získal náborový byt i zaměstnání v místě, kde byla moje škola. Říkalo se jí „Jedličkárna“. Tento osvícený pseudonym částečně prozrazoval jejího zakladatele.

Nastaly šťastnější časy. Nám brachům i rodičům se líbil byt a tátovi i jeho nové zaměstnání v továrně, které přineslo i trochu víc peněz do chalupy, jak s oblibou říkával.

Do nové školky jsem vplul jako rybka do bystré vody. Ani jsem neměl čas uvědomit si, že nejsem po tělesné stránce úplně kompletní. Byli jsme tam všichni tak nějak podobní. Když jsem byl starší, uvažoval jsem, že kdybych byl Pán Bůh, že bych ze svých spolužáků sestavil několik dokonalých jedinců s obvyklým počtem funkčních rukou a nohou. Nápad to byl dobrý, ale přebývalo by několik hlav, s nimiž bych si já, coby Pán Bůh, nevěděl rady.

Na vozíku jsem projel z mateřské školy do základky. Bylo fajn, že nás bylo víc, kteří jsme spolu chodili do mateřské a po dosažení zhruba sedmi let věku jsme společně vstoupili do výchovně vzdělávacího procesu. Tedy základní devítileté školy. Pro nás speciálně s doplňkem v názvu školy, kterým jsme se definitivně oddělili od normálního světa a byli nemilosrdně selektováni do menšiny tělesně postižených. Malému klukovi to tak nepřijde. Odložit problém ale neznamená, že v souladu s Parkinsonovým zákonem zmizí. On se jen usadí někde na dně. Jako lógr v ranní meltě mojí babičky. Vůbec si nevzpomínám, že bych v té době zažíval nějaké obyčejné věci ze světa zdravých dětí. Divadlo? Kino? Výstavy? ZOO? Snad v rámci povinné výuky někdy něco. Doma asi nikdy. Lámu si hlavu – čím to bylo? Jediná odpověď je nasnadě – mohl za to Přísný pán. V tu dobu se už definitivně sžil s naší rodinou. Hlídal maminku před sociálními pracovnicemi. Museli jsme doma mít všechno jako v klícce – samozřejmě ve vyčištěné klícce. Mohly kdykoliv přijít a odvést mne do internátu. Nebo ne? Byla to jen temná hrozba, která se pod vlivem Přísného pána usadila v duši mojí maminky? Co si pamatuju, věnovala se přímo s nadlidskou pečlivostí vzornému vedení domácnosti. Vždy uklizeno, vyžehleno, navařeno. Ve zbývajícím čase mi pomáhala s učením a přípravou na vyučování. Pomáhala mi balit učebnice a sešity do obalů, ořezávala mi pastelky, dohlížela, abych měl v hlavě i ve školní tašce všechno, co budu potřebovat druhý den. Ráno mne vodila do školy – to už jsem měl svou první protézu, odpoledne ze školy. V ničem jsem nevynikal, už vůbec ne ve zlobení. Za celou základní školní docházku dvě nevinné poznámky. Něco jsem zapomněl nebo tak nějak. Největší dobrodružství mých raných školních let byla flusačka – pomocí patentní tužky zvané verzatilka jsem se kuličkou papíru snažil dofouknout za krk Marcelky s copánky. Možná jsem ji miloval, ale jak to zjistit? Přísný pán už tehdy lustroval nejen mé spolužačky, ale i spolužáky, kteří by mohli nepřímo nebo přímo způsobit nějaký můj poklesek.

Maminka mne vodila do školy do mých třinácti let. Bylo asi hrozné, že jsem se nevzepřel, ale tehdy Přísný pán již naplno okupoval moji mysl. Říkal mi – hele, neblázni. Když budeš chodit sám, můžeš nejen přijít k úrazu, ale kluci a holky tě svedou k darebáctví, jak to pak vysvětlíš doma? A co když bude snížená známka z chování? Není dost na tom, že se stále potácíš mezi dvojkami a trojkami? Dokonce jsi byl u psycholožky. Ta ti také řekla, že musíš přidat, abys měl lepší výsledky. Kam chceš jít, když budeš selhávat v chování i v důležitých předmětech? Podívej se na sebe a řekni, co si počneš, když se nedostaneš na střední školu?

Podíval jsem se na sebe a zjistil jsem, že Přísný pán má zase pravdu. K tomu mne doma chválili, že nedělám potíže, že mám hezké známky, uklízím si v zásuvkách a neprohlížím si s klukama sprosté obrázky. I Pán Bůh mohl být se mnou spokojen, mé dobré skutky určitě převažovaly nad zlými. Přísný pán vyhrál kolo nazvané Moje dětství a já se dostal na střední školu. Maminka už mne nedoprovázela. Přísný pán ji zřejmě ukonejšil, protože v té době už měl všechno, co se mne týkalo, pod kontrolou.

Odmaturoval jsem za cenu naprosté ztráty svobody. Ani o prázdninách to nebylo lepší – kromě pobytů v lázních nebo u dědečka a babičky jsem nevytáhl po celou dobu středoškolských studií nos z domu. Těžce na cvičišti, lehce na bojišti. Hm. Pěkná pitomost. Ze školy a domů, do školy a zase domů. Několikrát jsem si také všiml, že někteří spolužáci mají průšvihy. Jeden chtěl skočit z okna, protože mu něco došlo. Tehdy jsem nevěděl, co mu došlo. Je přece dobré pilně studovat, v neděli jít do kostela, ve středu mezi křesťanskou mládež a nepřemýšlet o něčem, co nemohu změnit. Jak to, že to Pavel nevěděl? Copak on neměl svého Přísného pána, který ho držel v lati? Co je to za blbost, přistavit si k otevřenému oknu invalidní vozík a pokusit se o volný pád z prvního patra internátu? Tedy, na tohle bych žaludek neměl. Jsem si jist, že by mi nic takového můj Přísný pán nedovolil. Naštěstí můj spolužák spadl z vozíku dřív, než se mu podařilo na okno vyškrábat.

Pokračování příště

Láska

Mt 22,37-40, 1 K 13

Ježíš řekl: "Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: `Miluj svého bližního jako sám sebe.´ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci." (Mt 22,37-40)

Láska je tedy základem plné lidské existence. V tomto smyslu píše i apoštol Pavel korintským křesťanům známý "Žalm lásky" (1 K 13), který jistě patří mezi velmi známé biblické texty, avšak jehož slova mohou být znovu a znovu oslovením a inspirací.

Slovo láska je v dnešním vyjadřování často pokřivené, někdy možná se biblická láska, agapé, stala docela cizím pojmem. Co je pravá láska? Tu nelze definovat, tu je třeba žít. Apoštol Pavel nám ji však přibližuje: *Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne* (1 K 13,4-8a).

Známé je biblické poselství o stvoření k "obrazu Stvořitelovu". Člověk je tedy do světa postaven, aby činil Boží vůli, aby činil dobro. Pavlův Žalm lásky vyjadřuje, že bez lásky nic dobrého nevzniká: *Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdal všecko, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje* (1 K 13,1-3). Bez lásky je život prázdný a neužitečný, bez lásky nelze nic opravdu dobrého vytvořit, bez lásky vše ztrácí smysl, ztrácí hodnotu. Láska je nutnou podmínkou smysluplnosti jednání.

Svět je zmítán mnoha velkými problémy. Vývoj životního prostředí s probíhající klimatickou změnou a podílem člověka na jejím odstartování a průběhu vede k tomu, že se ptáme, zda je žádoucí změna lidského jednání vůbec možná. Někteří environmentalisté vkládají naděje do strachu, který lidé začnou prožívat, až opravdu hmatatelně pocítí negativní důsledky nežádoucích klimatických změn. Avšak pozitivní hnací silou není a nemůže být strach, nýbrž láska. Skutečná láska k Bohu, která není jen záležitostí citu, nýbrž i rozumu a jednání (srov. dvojpřikázání lásky v podání Markově a Lukášově; Mk 12,30, L 10,27) směřují k dobrému, citlivému zacházení s Božím dílem a k spravedlivému sdílení Božích darů s druhými, které je nedílnou součástí lásky k druhému člověku, k bližnímu. Ta však především znamená přinášet mu to nejdůležitější – poselství o Boží lásce, o Kristově vítězství, o vítězství dobra nad zlem. Že současnost vypadá úplně jinak? Jonášova kniha hovoří o obrácení beznadějně svévolných Ninivanů, o zázraku, kterému Boží prorok Jonáš nevěřil, a asi ani věřit nechtěl. Poselství této knihy je aktuální. Změna lidského jednání je možná. Nelamme tedy hůl nad světem, jako ji Jonáš lámal nad Ninivany. V místě a čase, kde jsme, usilujme plnit poslání, které dostáváme: být solí země, být světlem světa (Mt 5,13-16). Informace o světových problémech a hrozbách nám připomínají, jak důležité je jít po Kristově cestě a angažovat se pro Boží věc; jak záleží na tom promítnout do životní praxe lásku k Bohu i lásku k bližnímu. Nemáme sice budoucnost ve svých rukou (a to je jistě dobře), avšak Pán Bůh nám dává příležitost být spolupracovníky na Jeho díle, usilovat o dobro a dobře jednat, a tak svými slovy, postoji i činy zvát na cestu k nebeskému království.

Jiří Nečas

Svět potřebuje vnitřní svobodu

Dokončení ze str. 2

ze všeho nejméně.

Ano, pokání a z něj rostoucí pokora prospívá kterékoliv zemi!

Srdce reformační víry bije v přesvědčení o svobodě. *„O křesťanské svobodě“* se nazývá nejdůležitější spis Martina Luthera. A svoboda je dnes jedním z megatémat naší doby. Je svoboda svobodou od všech povinností? Je svobodou možnost volit mezi tisícem nabídek? Nebo spočívá svoboda ve vnitřní síle držet se vlastního svědomí i proti vnějším autoritám, neboť nic nás nemůže oddělit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu – jak to vyjádřil apoštol Pavel? I zde přichází Duch na pomoc naší slabosti, neboť kde je Duch Páně, tam je svoboda! Ručit za své přesvědčení, vstupovat do veřejné debaty nikoliv ze vzteku, nýbrž z vnitřní svobody – takové jednání potřebuje naše země. Taková svoboda prospívá naší zemi!

Z tohoto místa, odsud z Wittenbergu vzešla duchovní obnova: pro lidi v Německu, v Evropě, po celém světě. Pro muže i ženy. Pro lidi ze všech sociálních vrstev. Dnešní 500. výročí reformace je tedy pro mne dnem vděčnosti. Vděčnosti za ony náboženské podněty k obnově, které vyšly z reformace a které působí až do dneška. Je to den vděčnosti, že se z mezikonfesních konfliktů a válek v minulosti dnes stalo smíření, porozumění, ba i přátelství. A ty budou i dále růst spolu s nadějí, že se mohou stát znamením pro svět – pro svět, který je ohrožen konflikty a rozkoly. Prosím Boha v tento den, aby nám daroval sílu jít dále touto cestou a tak nám dal i to, co je pro církev budoucnosti to nejdůležitější, totiž: abychom my sami vyzařovali lásku, o níž mluvíme.

A pokoj Boží, který převyšuje všechen náš rozum, bude střežit vaše srdce i mysl v Ježíši Kristu. Amen.

Heinrich Bedford-Strohm,
předseda Rady Evangelické církve
v Německu

Kázání při výročí reformace 31.10.2017 ve Wittenbergu

Názory čtenářů

Jeruzalém

V posledním čísle minulého roku v ET-KJ redakce uveřejnila zprávu ČTK, že zástupci některých křesťanských církví v Jeruzalémě vyzvali amerického prezidenta, aby zvážil své rozhodnutí uznat Jeruzalém jako hlavní město Izraele, protože tímto uznáním vyvolá zvýšenou nenávist a násilí.

Jsem smuten z toho, že tito církevní představitelé se nechali zastrašit nepřáteli Izraele. Americký prezident našel odvahu říci pouze pravdu, protože již v době Davidova království byl Jeruzalém hlavním městem Izraele. Je zřejmé, že nepřátelům Izraele nejde o pokojné soužití.

Již v deklaraci o nezávislosti v r. 1948 Izrael nabídl pokojnou a přátelskou spolupráci všem svým sousedům, ale odpovědí byl soustředěný útok šesti okolních armád na nově vzniklý stát s cílem ho zničit. Asi tam nikdy nebude pokoj pokud se nezmění jejich postoj, jejich myšlení, aby usilovali o skutečný pokoj s Izraelem. Jak v Palestinské autonomii, tak v Hamásem ovládaném Pásmu Gazy jsou pečlivě plánovány akce v podněcování nenávisti a to zvláště v dětech. Masové prosazování bezvýhradného přijetí nenávistné doktriny vůči Izraeli je velmi dobře propracováno a ovládá téměř všechny složky společnosti – školy a učebnice, media, rodiče, učitele. Imámové jsou velmi vlivní a kladou důraz na džihád a mučednictví. Náprava této výchovy bude dlouhá a složitá. Nejlepší v co můžeme doufat je postupné ochabování nyní nezdolného palestinského nacionalismu a světovládných islámských tužeb, ale v současné době nejsou vyhlídky moc pozitivní.

Epicentrum této zvláštní země je Jeruzalém. Toto město je jedinečné tím, že je jediné o kterém Bible výslovně říká, že se máme za něj modlit. (Ž 122,6) V současné době jsou naše modlitby potřeba více než kdy jindy.

David Parsons, hlavní mluvčí ICEJ (Mezinárodní křesťanské velvysla-

Dokončení na str. 4

Předposlední pražský biskup Jan IV. z Dražic

(* asi 1250 Dražice u Benátek nad Jizerou – + 5. 1. 1343 Praha)

Nastoupil úřad 1301 - ještě za Václava II., ale jeho hlavní působení spadá do doby Jana Lucemburského, jemuž napomáhal. V r. 1312 se účastnil koncilu ve Vienne. (Kromě úsilí o nápravu církve tam byli odsouzeni templáři a beghardi, uvažovalo se také o křížové výpravě.) V Čechcách vystupoval proti dominikánské inkvizici, která krutě potírala „beghardy“ - zřejmě valdenské - dával přednost přesvědčování. Byl proto obžalován u papežské kurie (vyšehradským kanovníkem a královským kancléřem Jindřichem ze Šumburka, který byl spřátelen s Janem XXII.) a v r. 1318 sesazen. Obhajoval se v Avignonu, což trvalo jedenáct let. Až v roce 1329 se mohl vrátit do Prahy. Vedl dále ostré spory se žebravými řády. (Jeho nástupcem se stal Arnošt z Pardubic.)

Jeho kulturní přínos byl významný: Podnítil sepsání kroniky Františka Pražského, dal přestavět biskupský palác (na Malé Straně), budoval kanovnický kostel sv. Jiljí, v Roudnici kamenný most, augustiniánský klášter a špitál. Z Avignonu přivezl cenné rukopisy s iluminacemi, které ovlivnily zdejší umění. Je pokládán za stoupence šlechtického nacionalismu.

Bohuslav Vik

Společnost pro obnovu mariánského sloupu se nevzdává

Vážení přátelé,

14. 9. 2017 zastupitelstvo hl. města Prahy rozhodlo zrušit všechny dohody a smlouvy ohledně umístění repliky Mariánského sloupu na Staroměstské náměstí. V současné době probíhá silná snaha společnosti pro obnovu sloupu toto rozhodnutí zvrátit. Ukazuje se potřeba další petice, aby rozhodnutí zastupitelstva bylo neodkladně splněno. Jménem těch, kteří si obnovu sloupu v centru Prahy nepřejí, prosíme, abyste si vytiskli tuto petici a připojili své údaje a podpis. Můžete také požádat o podpisy své rodiny a přátele.

Vyplněné a podepsané archy posílejte, prosím, na adresu společnosti VERITAS do Telče:

Historická společnost VERITAS,
nám. Zachariáše z Hradce č. 21,
588 56 Telč I

S poděkováním za zvážení a pozdravem

Pavel Černý

P.S. Další materiály naleznete na:
http://marianskysloup.com/clanky/petice-za-vykonani-usneseni-zhmp-ve-veci-marianskeho-sloupu/#more-567

Smutná zpráva

Poslední den loňského roku 31. prosince 2017 zemřel ve věku nedožitých 90 let Mgr. Jaroslav Kubový - kazatel Církve bratrské.

Jaroslav Kubový se narodil 5. března 1928 v Člupku (okres Ústí nad Orlicí). Středoškolské studium ukončil v r. 1947, teologii studoval v letech 1947-1952 na Komenského bohoslovecké fakultě v Praze.

Jako kazatel začínal v České Skalici a od poloviny roku 1966 až do roku 1988 byl kazatelem-správcem sboru v Praze 3 – Žižkově. Od roku 1975 vykonával funkci člena Rady Církve bratrské a v období 1988-1993 funkci předsedy Rady Církve bratrské.

Rozloučení se konalo v pátek 12. ledna 2018 v modlitebně Sboru Církve bratrské v Praze 3 – Žižkově.

(red)

Názory čtenářů

Dokončení ze str. 3

nectví Jeruzalém) říká : My, kdo v Jeruzalémě žijeme, vnímáme, že boj o Jeruzalém neskončil. Skutečná bitva o Jeruzalém se nevede jen ve fyzické oblasti. Jde o duchovní boj proti silám, které si nepřejí naplnění Božích zaslíbení. Modleme se dnes, aby se Izrael nenechal zastrašit hrozbami islamistů a nepřestal budovat Jeruzalém, a aby se ani národy nenechaly přemoci strachem, který se snaží nepřátelé Izraele šířit nad svatým městem. Modleme se také za světové vůdce, aby sehráli podobnou roli jako kdysi Kýros, Darius a Artaxerxes – každý z nich prohlédl lži a triky nepřátel a Bůh si je použil, aby posílili Židy, kteří budovali Jeruzalém. Konečně, modleme se za pokoj Jeruzaléma.

A na závěr úryvek řeči, kterou pronesl ministerský předseda Izraele Benjamin Netanjahu k Valnému shromáždění OSN v září 2017 ... vrátili jsme se do Zaslíbené země, oživili jsme svůj jazyk, shromáždili jsme své vyhnané a vybudovali jsme moderní, prosperující demokracii. Díváme se zpět a žasneme nad zázračným znovuzrozením našeho národa, hledíme dopředu s hrdostí na pozoruhodné věci, jimiž bude Izrael nadále přínosem pro všechny národy. Jak řekl prorok Izaiáš:" Dal jsem tě za světlo národům, abys byl spása má do končin země."

Jan Trnka

(citace z časopisu Slovo z Jeruzaléma, křesťanský hlas pro Židy a Izrael – se souhlasem redakce)

Naše recenze

“Křesťan. Věřit. Žít”: Biblicky poctivá – společensky nekorektní

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Praze 4 – Jižním Městě vydal knížku **Ulricha Parzanyho pod názvem: „Křesťan. Věřit. Žít.“** Ulrich Parzany je teologem, pastorem a evangelistou německé luterské církve. Jeho kolegové mu někdy žertem říkávají „německý Billy Graham“. Nejsou daleko od pravdy. Ulrich se zaměřil na evangelizaci, a to nejen na osobní rovině a ve skupinách a sborech, ale podobně jako Billy Graham, i ve velkých halách a na stadionech. Působil ve výboru Německé evangelické aliance, vedl Lausannské hnutí pro světovou evangelizaci v Německu, a kromě své práce v YMCA pořádal evangelizace v Německu i v jiných zemích pod názvem ProChrist. Podobně jako Billy Graham v Essenu (1993) se odvážil použít moderní techniku pro zvěstování evangelia. Po několik let evangelizoval v Německu se satelitním televizním přenosem do dalších zemí, včetně České republiky.

Parzany při své evangelizační službě nasbíral mnoho zkušeností s interpretací biblických textů a s oslovením dnešního člověka a některé uložil do svých publikací. Ve výborném překladu faráře Michala Šourka je nyní v pěkné češtině k dispozici nová kniha, která je pečlivým shrnutím evangelia pro sekularizovaného Evropana i pro člověka, který v církvi vyrostl, dosud neuvěřil a třeba i s církví ztratil kontakt.

Není pochyb o tom, že silnou stránkou Parzanyho je hned začátek knihy o obrácení člověka. Jde o svěží a biblicky založenou interpretaci setkání člověka s Bohem a obratu, ke kterému dochází při osobním setkání s Bohem v Ježíši Kristu. Velmi civilně a srozumitelně je vysvětlen vztah obrácení a křtu. Ulrich připojil i svědectví o svém vlastním obrácení. Kniha vede k praxi zbožnosti a zaměřuje se na modlitbu a čtení Bible. Autorita Písma svatého je v textu silně podtržena a autor zásadně používá slovo Bible s velkým „B“. Je to zcela v duchu pravidel českého pravopisu, která umožňují takto psát slovo Bible jako vyjádření náboženské úcty. (Proč někteří autoři píší např. slovo Korán s velkým „K“ a slovo Bible s malým „b“ mi zůstává záhadou). Bible není obyčejnou knihou! Parzany se vypořádává s námitkami a z Písma dovozuje pevnou autoritu Písma a ochotu svatého Boha sestoupit na lidskou rovinu a promluvit svým Slovem prostřednictvím lidských autorů.

V knize najdeme velmi cenné propojení evangelizace s eklesiologií. Parzany nezapře, že není „jen“ evangelistou, ale že zvát ke Kristu znamená zvát i do jeho těla – církve. Přes všechna selhání a pády církve není možno toto společenství věřících v Ježíše obejít a zakotvení v církvi je zcela zásadní. Parzany je silně ekumenický a vedle církve katolické, pravoslavné, evangelické v reformačním pojetí, vysoce hodnotí i církve svobodné, charismatické a letniční. Parzany má pochopení pro klasické církve s pevnou liturgií i pro nové eklesiologické modely, které jsou méně formální a používají hudbu inspirovanou popovou scénou. V kapitole o službě rozvádí misii a nevyhýbá se také roli Ducha svatého v misijním poslání církve. Podtrhuje důležitost darů Ducha svatého, jejich používání i rozvíjení.

Parzany zdůrazňuje otázku posvěcení křesťana. Posvěcení chápe jako dílo, kterým nás Bůh chce změnit. Posvěcení je pro něj proces proměny, který není výsledkem lidského výkonu, ale otevření se Božímu působení a poslušnému vykročení na cestu za Kristem. Posvěcení roste z lásky a vděčnosti k nebeskému Otci. V otázkách praktického následování se nevyhýbá manželství, sexualitě a rodinnému životu. Posvěcení není samoúčelné, ale ústí do odpovědnosti za společnost, ve které žijeme. V dalších kapitolách jsou probírány útoky pokušení a nevyhýbá se ani působení ďábla. Ve výkladech Parzanyho není evangelium prezentováno jako nasládlá humanistická limonáda formovaná současnou společenskou „korektností“, kdy někteří křesťané již nemají odvahu mluvit o ďáblu a o Božím soudu. Parzany bere Písmo vážně, a tak otevřeně mluví o otázkách smrti, soudu, vzkříšení. Zásadně odmítá změkčilé křesťanství, které si z evangelia vezme pouze Boží lásku, ale stydí se, nebo již nevěří v to, co je v Bibli tak jasně popsáno např. v Ježíšových slovech o úzké cestě, která vede k životu a široké cestě, která vede do zahynutí.

Kniha je psaná aktuálním způsobem a hodí se nejen jako příručka pro osobní evangelizaci, ale také jako manuál pro katechezi. Je to svěží četba od autora, který má vhled do života nejrůznějších lidí dnešní doby, a to nejen v Evropě, ale i v jiných kontinentech. Parzany dovede kontextualizovat a jednotlivé kapitoly se dotýkají i konfliktních otázek. Kniha je biblicky poctivá a tím je v některých kapitolách pro dnešní společnost nekorektní. Taková ale již Bible je, jen nehladí, ale nastavuje člověku zrcadlo a někdy zcela nekompromisně varuje! Poděkování patří autorovi i evangelickému sboru v pražském Jižním Městě, jeho faráři a všem, kteří umožnili vydání mimořádně dobré knihy.

Knihu je možné objednat a zakoupit nejen v tamním sboru (za 155 Kč), ale také v knihkupectví Kalich a Samuel:
http://jizni-mesto.evangnet.cz/parzany/

Pavel Černý

Můžete pomoci alespoň jednomu

Bangladéš – Burkina Faso – Filipíny – Indie – Nepál – Uganda

Dálková adopce PLUS®

darujte chudému dítěti naději a možnost chodit do školy

od 400 Kč měsíčně

Asa bydlí ve slumu v Bangladéši a brzy oslaví 9. narozeniny, přesto je teprve v 1. třídě. Rodiče si nemohli dovolit posílat ji do školy dříve. Díky pravidelné podpoře bude mít šanci na lepší život.

Vaše dary dají dětem nové možnosti:

- kvalitní vzdělání,
- denně teplé jídlo,
- zvěstování evangelia.

Dárce dostane čtyřikrát za rok zprávu o dítěti.

Nadace Mezinárodní potřeby
e-mail: nadace@mezinarodni-potreby.cz
www.dalkova-adopce.cz

Inzerce

Celoroční rekreace v centru Krkonoš - pro skupiny a rodiny nabízíme chalupu "Muchomůrka" ve Svobodě nad Úpou.
Bližší info u br. faráře Samuela Hejzlara, tel.: 603 578 108.

č. 15

Evangelický týdeník - Kostnické jiskry
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607,
e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů.
Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk:
Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X